

hvor fuldbyrdelsen er indtrådt eller tilsigtet at skulle indtræde i udlandet, bør støttes på territorialprincippet (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 6).

Flertallet finder det herved afgørende, at der netop er tale om handlinger foretaget på dansk territorium. Hvis handlingen udgør strafbart forsøg eller medvirken efter dansk ret (jf. navnlig straffelovens §§ 21-24 om de generelle betingelser for at pålægge straf for forsøg og medvirken), bør denne strafbare handling således anses for foretaget i Danmark, når gerningsmanden befandt sig her i landet, da han eller hun foretog handlingen, jf. i øvrigt også ovenfor pkt. 3.10.1 om lokalisering af handlinger.

Strafansvaret bør som hidtil være betinget af, at der er tale om forsøg på eller medvirken til et forhold, som er strafbart efter en dansk straffebestemmelse, der også skal iagttages i udlandet (dvs. af en straffebestemmelse, som har eksterritorial gyldighed og således også omfatter lovovertrædelser, der er fuldbyrdet uden for den danske stat).

Flertallet finder ikke grundlag for at indføre et særligt dobbelt strafbarhedskrav eller en særlig personel afgrænsning i forhold til straffemyndighed støttet på territorialprincippet. Dette jurisdiktionsprincip bør således fortsat give mulighed for at retsforfølge handlinger, som er begået på statens territorium, uafhængigt af om andre lande har kriminaliseret tilsvarende handlinger, og uanset om gerningsmanden har en særlig dansk tilknytning. Hensynet til at sikre retshåndhævelsen af dansk lovgivning på dansk territorium tilsiger således efter flertallets opfattelse, at der ikke opstilles et generelt krav om dobbelt strafbarhed i disse situationer.

Flertallet peger endvidere på den reelle og legitime interesse, som danske myndigheder i almindelighed har i at have mulighed for at gribe ind over for handlinger foretaget på dansk territorium i strid med dansk lovgivning.

Dette gælder f.eks., hvis en herboende mand bestiller flybilletter til sig selv og sin datter med henblik på at rejse til udlandet for at bortgifte datteren mod dennes vilje (tvangsægteskab), hvilket efter omstændighederne vil være strafbart efter straffelovens § 260 om ulovlig tvang. Et krav om dobbelt strafbarhed ville i dette tilfælde indebære, at faderen ikke kunne retsforfølges her i landet for forsøg på ulovlig tvang, hvis det i den pågældende fremmede stat ikke var strafbart at tvinge sin datter til at indgå ægteskab.

Flertallet peger herudover på, at en særlig personel begrænsning til gerningsmænd med dansk tilknytning ville indebære, at der f.eks. ikke ville være dansk

straffemyndighed i forhold til en svensk statsborger, der under et besøg her i landet aftaler med en dansk statsborger at begå et tyveri i Sverige. De danske myndigheder ville således alene kunne gribe ind over for den danske gerningsmand, mens den svenske medgerningsmand måtte gå fri.

Flertallet anfører i tilknytning hertil, at det hensyn, der i givet fald skulle begrunde en personel afgrænsning (nemlig hensynet til udlændinges manglende kendskab til dansk strafferet), næppe gør sig gældende med væsentlig større styrke i de her omhandlede tilfælde i forhold til en række andre tilfælde, hvor § 6 kan føre til dansk straffemyndighed med hensyn til handlinger foretaget her i landet af udlændinge med ringe tilknytning til Danmark.

Flertallet forudsætter i øvrigt, at det i praksis (som i andre straffesager) vil være op til anklagemyndigheden som led i sine overvejelser om tiltalerejsning at vurdere, om der er tilstrækkelig grundlag for at rejse tiltale for forsøg eller medvirken foretaget her i landet, men med tilknytning til udlandet.

Anklagemyndighedens skøn vil i den forbindelse bl.a. kunne føre til, at påtalen opgives eller tiltale frafalder efter retsplejelovens § 721 og § 722 om påtaleopgivelse og tiltalefrafald, der bl.a. kan ske, hvor sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, som i givet fald kan forventes idømt. Flertallet anfører i den forbindelse, at omfanget af såvel gerningsmandens som forsøgs- eller medvirkenshandlingens og den fuldbyrdede handlingens tilknytning til Danmark vil kunne indgå i vurderingen af, om retsforfølgning bør undlades.

3.10.2.4. Som anført ovenfor under pkt. 3.10.1 foreslår udvalget, at der i straffeloven indsættes en ny bestemmelse, hvorefter handlinger skal anses for foretaget, hvor gerningsmanden befandt sig ved handlingens foretagelse. Flertallet foreslår, at det i overensstemmelse hermed fastslås udtrykkeligt i loven, at forsøgs- og medvirkenshandling skal anses for foretaget i den danske stat, hvis gerningsmanden befandt sig her i landet ved handlingens foretagelse. Forslaget tager sigte på at tydeliggøre, at dansk straffemyndighed i forhold til forsøg og medvirken skal støttes på territorialprincippet (uden krav om dobbelt strafbarhed), uanset om lovovertrædelser fuldbyrdes eller tilsigtes fuldbyrdet uden for den danske stat.

Flertallet foreslår endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse, hvorefter en lovovertrædelse *i sin helhed* skal anses for begået i den danske stat, når (blot)